

3) dodaje się w art. 6 ust. 2 w brzmieniu:

„2. Sprawy procesowe i egzekucyjne wszczęte po dniu 6 czerwca 1958 r. o należności, o których mowa w art. 1a, a będące jeszcze w toku, będą prowadzone według przepisów niniejszej ustawy.”;

4) dotychczasowa treść art. 6 staje się ust. 1.

Art. 48. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o własności lokali (Dz. U. Nr 94, poz. 848 z późniejszymi zmianami) przepisy dotyczące współwłasności nieruchomości, z której wydzielona została odrębna własność lokali, stosuje się odpowiednio do wieczystego użytkowania tej nieruchomości.

Art. 49. W ustawie z dnia 30 grudnia 1950 r. — Przepisy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 1961 r. Nr 10, poz. 57) dotychczasową treść art. 72 oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej określi wysokość opłat od wniosku o wpis prawa wieczystego użytkowania.”

Art. 50. Ustawa wchodzi w życie z upływem 3 miesięcy od dnia ogłoszenia z wyjątkiem art. 7, 23, 39, 43 i 47, które wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

160

USTAWA

z dnia 15 lipca 1961 r.

o rozwoju systemu oświaty i wychowania.

Obywatele Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej mają prawo do nauki.

Oświata i wychowanie stanowią jedną z podstawowych dźwigni socjalistycznego rozwoju Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. System kształcenia i wychowania ma na celu przygotowanie kwalifikowanych pracowników gospodarki i kultury narodowej, świadomych budowniczych socjalizmu. Rozwój systemu oświaty i wychowania zapewnia każdemu obywatelowi zdobycie wykształcenia podstawowego oraz dostępność wszystkich szczebli i kierunków kształcenia w zależności od zainteresowań i uzdolnień. Dostosowany do tych zadań ustrój szkolny oraz charakter nauczania i wychowania ustala niniejsza ustawa.

Rozdział I.

Postanowienia ogólne.

Art. 1. Nauczanie i wychowanie w szkołach i innych placówkach oświatowo-wychowawczych ma na celu wszechstronny rozwój uczniów i wychowanie ich na świadomych i twórczych obywateli Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Zmierza ono do tego, aby uczniom i wychowankom zapewnić wiedzę o prawach przyrody i życia społecznego, o dziejach i kulturze narodu i ludzkości, aby kształtować naukowy pogląd na świat i zapewnić kwalifikacje do pracy zawodowej.

Szkoły i inne placówki oświatowo-wychowawcze wychowują w duchu socjalistycznej moralności i socjalistycznych zasad współżycia społecznego, w duchu umiłowania Ojczyzny, pokoju, wolności, sprawiedliwości społecznej i braterstwa z ludźmi pracy wszystkich krajów, uczą zamiłowania i szacunku do pracy, poszanowania mienia narodowego, przygotowują do czynnego udziału w rozwoju kraju, jego gospodarki i kultury.

Art. 2. Szkoły i inne placówki oświatowo-wychowawcze są instytucjami świeckimi. Całokształt nauczania i wychowania w tych instytucjach ma charakter świecki.

Art. 3. 1. Nauka w szkołach jest bezpłatna.

2. Państwo udziela młodzieży uczącej się pomocy materialnej, organizuje internaty i bursy oraz ustanawia stypendia.

Art. 4. 1. Państwo zakłada, prowadzi i utrzymuje szkoły i inne placówki oświatowo-wychowawcze.

2. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia zasady zakładania i utrzymywania szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych.

Rozdział II.

Szkoły i placówki oświatowo-wychowawcze.

1. Wychowanie przedszkolne.

Art. 5. 1. Wychowanie przedszkolne ma na celu:

- 1) wszechstronny rozwój dzieci i przygotowanie ich do rozpoczęcia nauki w szkole,
- 2) pomoc pracującym rodzicom w zapewnieniu dzieciom opieki wychowawczej.

2. Wychowanie przedszkolne odbywa się w przedszkolach i innych placówkach przedszkolnych.

3. Do przedszkoli mogą być przyjmowane dzieci od ukończenia 3 lat życia do rozpoczęcia nauki szkolnej.

2. Szkoła podstawowa.

Art. 6. Szkoła podstawowa jest organizacyjną i programową podstawą całego systemu kształcenia i wychowania.

Art. 7. 1. Wprowadza się 8-klasową szkołę podstawową.

2. Przedłużenie nauki w szkole podstawowej do lat 8 ma na celu lepsze przygotowanie uczniów do dalszego kształcenia się i zdobywania kwalifikacji zawodowych. Powinno ono sprzyjać zacieśnieniu więzi szkoły z życiem oraz ogólnemu podniesieniu poziomu kultury.

Art. 8. 1. Szkoła podstawowa daje jednolite dla wszystkich uczniów wykształcenie. Wykształcenie to obejmuje: podstawy wiedzy o przyrodzie i społeczeństwie, wstępne zaznajomienie uczniów z techniką, przysposobienie do pracy i udziału w życiu społecznym i kulturalnym.

2. Szkoła podstawowa ma na celu harmonijny rozwój uczniów pod względem umysłowym, moralnym i fizycznym oraz przygotowanie do nauki w szkołach zawodowych i ogólnokształcących lub do dalszego kształcenia się i zdobywania kwalifikacji w toku wykonywania pracy zawodowej.

Art. 9. 1. Nauka w szkole podstawowej jest obowiązkowa.

2. Obowiązek szkolny rozpoczyna się z początkiem roku szkolnego w tym roku kalendarzowym, w których dziecko kończy 7 lat, i trwa do ukończenia szkoły podstawowej, najdłużej jednak do końca roku szkolnego w tym roku kalendarzowym, w którym uczeń kończy 17 lat.

3. Zasady wypełniania obowiązku szkolnego przez dzieci i młodzież do 17 lat życia oraz zasady wypełniania obowiązku doksztalcenia się w zakresie szkoły podstawowej przez młodocianych zatrudnionych w zakładach pracy regulują osobne przepisy.

Art. 10. 1. Sieć szkół podstawowych zorganizowana jest w sposób umożliwiający każdemu obywatelowi zdobycie podstawowego wykształcenia.

2. Organizacja sieci szkolnej powinna uwzględniać odległość warunków terenowych i komunikacyjnych w poszczególnych rejonach kraju.

3. Szczegółowe zasady tworzenia sieci szkół podstawowych określa Minister Oświaty.

3. Zasadnicze szkoły zawodowe.

Art. 11. 1. Kształcenie kwalifikowanych robotników, pracowników i rolników odbywa się w zasadniczych szkołach zawodowych.

2. Zasadnicze szkoły zawodowe zapewniają przygotowanie zawodowe do wykonywania funkcji kwalifikowanego robotnika, pracownika i rolnika oraz wykształcenie ogólne, niezbędne do dalszego kształcenia się.

3. Praktyka zawodowa stanowi część procesu kształcenia w zasadniczych szkołach zawodowych i odbywa się w uposażonych zakładach pracy.

4. Zasadnicze szkoły zawodowe organizuje się dla absolwentów szkół podstawowych.

Art. 12. 1. Zasadnicze szkoły zawodowe mogą być organizowane jako szkoły przyzakładowe.

2. Zasadnicze szkoły zawodowe przyzakładowe są zakładane, utrzymywane i prowadzone przez zakłady pracy. Zasady finansowania tych szkół określa Rada Ministrów.

3. Właściwy minister określa zakłady pracy, na których ciąży obowiązek zakładania, utrzymywania i prowadzenia zasadniczych szkół zawodowych przyzakładowych.

Art. 13. 1. Nauka w zasadniczych szkołach zawodowych trwa 2 lub 3 lata zależnie od specjalności, do której szkoły te przygotowują.

2. Minister Oświaty w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami określa organizację zasadniczych szkół zawodowych i zasadniczych szkół zawodowych przyzakładowych oraz czas trwania nauki w tych szkołach.

Art. 14. 1. Dla przygotowania do zawodu rolnika młodzieży pracującej w rolnictwie i nie uczęszczającej do innych szkół oraz w celu zapewnienia tej młodzieży wykształcenia ogólnego potrzebnego do wykonywania zawodu i do dalszego kształcenia się organizuje się szkoły przysposobienia rolniczego.

2. Szkoły przysposobienia rolniczego organizuje się dla absolwentów szkół podstawowych.

3. Nauka w szkołach przysposobienia rolniczego trwa 2 lata.

4. Dla młodzieży, która ukończyła 16 rok życia i nie posiada wykształcenia podstawowego, można organizować szkoły przysposobienia rolniczego lub klasy w tych szkołach uzupełniające również wykształcenie w zakresie szkoły podstawowej.

Art. 15. Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia wprowadzić na terenie całego kraju lub jego części obowiązek kształcenia zawodowego, w zakresie zasadniczej szkoły zawodowej lub szkoły przysposobienia rolniczego, młodzieży w wieku do lat 18 nie uczęszczającej do innych szkół oraz określić zasady wykonywania tego obowiązku.

4. Szkoły średnie.

Art. 16. Licea ogólnokształcące, technika zawodowe, licea zawodowe (przemysłowe, ekonomiczne, pedagogiczne, artystyczne i innych specjalności) są szkołami średnimi.

Art. 17. 1. Licea ogólnokształcące zapewniają wykształcenie ogólne i politechniczne niezbędne do podjęcia studiów wyższych oraz przysposobienie do pracy zawodowej.

2. Licea ogólnokształcące organizuje się dla absolwentów szkół podstawowych.

3. Nauka w liceach ogólnokształcących trwa 4 lata.

Art. 18. 1. Technika zawodowe i licea zawodowe zapewniają przygotowanie do wykonywania funkcji technika lub równorzędnych oraz wykształcenie ogólne niezbędne do podjęcia studiów wyższych.

2. Technika zawodowe i licea zawodowe organizuje się dla absolwentów szkół podstawowych oraz absolwentów zasadniczych szkół zawodowych i szkół przysposobienia rolniczego.

3. Nauka w technikach zawodowych i liceach zawodowych, które przyjmują absolwentów szkoły podstawowej, trwa 4 lub 5 lat zależnie od specjalności. Nauka w technikach zawodowych i liceach zawodowych lub w klasach, które przyjmują absolwentów zasadniczych szkół zawodowych i szkół przysposobienia rolniczego, trwa 2 lub 3 lata zależnie od specjalności.

4. Dla przygotowania pracowników niektórych specjalności można tworzyć szkoły zawodowe dla absolwentów liceów ogólnokształcących.

5. Czas trwania nauki w szkołach wymienionych w ust. 3 i 4 określa Minister Oświaty w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 19. Technika zawodowe i licea zawodowe mogą być organizowane jako szkoły przyzakładowe na zasadach określonych dla zasadniczych szkół zawodowych przyzakładowych w art. 12 ust. 2 i 3 i w art. 13 ust. 2.

5. Szkoły i zakłady specjalne.

Art. 20. 1. Kształcenie i wychowanie dzieci i młodocianych przewlekle chorych, opóźnionych w rozwoju umysłowym i upośledzonych fizycznie lub umysłowo odbywa się w specjalnych przedszkolach, szkołach i oddziałach przy szkołach podstawowych lub ośrodkach szkolno-wychowawczych.

2. Szkoły i zakłady specjalne zapewniają młodzieży opiekę wychowawczą, wiedzę w dostępnym dla niej zakresie oraz przygotowanie do odpowiedniego zawodu.

6. Opieka wychowawcza nad dziećmi i młodzieżą.

Art. 21. 1. Wychowanie pozalekcyjne prowadzą szkoły.

2. Wychowanie pozaszkolne jest organizowane w młodzieżowych domach kultury i domach kultury dzieci i młodzieży, ośrodkach i szkolnych klubach sportowych, w świetlicach dziecięcych i młodzieżowych, w ogrodach jordanowskich, w stałych i sezonowych placówkach wczasowych i w innych formach.

3. Wychowanie pozalekcyjne i pozaszkolne ma na celu:

- 1) rozwijanie zainteresowań i uzdolnień młodzieży,
- 2) zbliżenie młodzieży do spraw techniki,
- 3) stwarzanie sprzyjających warunków dla społecznej działalności,
- 4) organizowanie kulturalnego wypoczynku, rozrywki i wychowania fizycznego.

Art. 22. Rodzice i opiekunowie współdziałają ze szkołami i prezydiami rad narodowych w organizowaniu kształcenia i wychowania dzieci i młodzieży. Formy tego współdziałania określa Minister Oświaty.

Art. 23. Organizacje młodzieżowe i społeczne współdziałają ze szkołą w realizacji zadań wychowawczych, na zasadach uzgodnionych z Ministrem Oświaty.

Art. 24. W celu zbliżenia szkoły do zakładów pracy i niesienia szkołom wszechstronnej pomocy w realizacji ich zadań — zakłady pracy rozciągają opiekę nad szkołami. Zasady sprawowania tej opieki określa Minister Oświaty w porozumieniu z właściwymi ministrami i Centralną Radą Związków Zawodowych.

Art. 25. Dla zapewnienia nauczania i wychowania dzieciom i młodocianym uczącym się, pozbawionym całkowicie lub częściowo opieki rodzicielskiej, organizuje się ośrodki szkolno-wychowawcze, domy dziecka, internaty i inne placówki opiekuńczo-wychowawcze lub opiekę w rodzinach zastępczych.

Art. 26. Szkoły i inne placówki oświatowo-wychowawcze, poradnie wychowawcze i zawodowe udzielają rodzicom, opiekunom i wychowawcom dzieci i młodocianych pomocy w rozwiązywaniu trudności wychowawczych oraz porad w sprawie wyboru zawodu dla uczniów szkół podstawowych i średnich.

7. Kształcenie i dokształcanie pracujących.

Art. 27. 1. Państwo stwarza warunki umożliwiające kształcenie i dokształcanie pracujących.

2. Kształcenie i dokształcanie pracujących ma na celu:

- 1) dokształcanie w zakresie szkoły podstawowej pracowników nie posiadających podstawowego wykształcenia,
- 2) przyuczanie do zawodu osób podejmujących pracę,
- 3) dokształcanie pracujących w zakresie kwalifikacji robotnika kwalifikowanego i mistrza w zawodzie,
- 4) kształcenie pracujących w zakresie szkół średnich w szkołach oraz na kursach przygotowawczych do egzaminów eksternistycznych,
- 5) doskonalenie specjalistyczne pracowników w związku z postępem technicznym w różnych dziedzinach gospodarki,
- 6) doskonalenie zawodowe w zespołach przysposobienia rolniczego.

3. Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala system podnoszenia kwalifikacji zawodowych i wykształcenia ogólnego pracujących oraz sposób i terminy jego realizacji.

Art. 28. 1. Dla umożliwienia pracującym kształcenia i dokształcania się w szkołach podstawowych i średnich, zdobywania i uzupełniania kwalifikacji zawodowych oraz przygotowania się do dalszej nauki na poziomie średnim i wyższym organizuje się wieczorowe i korespondencyjne (zaoczne) wydziały przy szkołach lub osobne szkoły oraz uniwersytety robotnicze, ludowe i powszechne, kursy zawodowe i inne placówki oświatowe.

2. Minister Oświaty określa organizację oraz czas trwania nauki w szkołach i placówkach wymienionych w ust. 1.

Art. 29. Świadectwa ukończenia wszystkich typów szkół można uzyskać na podstawie egzaminu eksternistycznego. Sposób przeprowadzania tego egzaminu i warunki dopuszczenia do niego określa Minister Oświaty.

Art. 30. 1. Dla umożliwienia robotnikom i technikom uzyskania kwalifikacji mistrza (majstra) organizuje się przy zakładach pracy szkoły mistrzów.

2. Dla umożliwienia nabycia kwalifikacji mistrza (majstra) w zawodach rolnych i związanych z rolnictwem organizuje się rolnicze szkoły specjalistyczne.

3. Czas trwania nauki w szkołach mistrzów i rolniczych szkołach specjalistycznych ustalają właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

4. Właściwy minister określa zakłady pracy, na których ciąży obowiązek organizowania i prowadzenia szkół mistrzów.

8. Kształcenie nauczycieli i wychowawców.

Art. 31. Kształcenie nauczycieli i wychowawców ma na celu:

- 1) teoretyczne i praktyczne przygotowanie do obowiązków nauczyciela i wychowawcy, do realizacji zadań określonych w niniejszej ustawie,
- 2) wpajanie zamiłowania do pracy pedagogicznej i zrozumienia jej doniosłości dla rozwoju kraju,
- 3) wdrożenie do samokształcenia, do podnoszenia poziomu swej wiedzy i kultury ogólnej i zawodowej,
- 4) przygotowanie do działalności społecznej i kulturalnej.

Art. 32. 1. Kształcenie nauczycieli i wychowawców odbywa się w liceach pedagogicznych (w liceach pedagogicznych dla wychowawczyń przedszkoli), w studiach nauczycielskich i w szkołach wyższych.

2. Licea pedagogiczne (licea pedagogiczne dla wychowawczyń przedszkoli) organizuje się dla absolwentów szkół podstawowych. Nauka w liceach pedagogicznych (w liceach pedagogicznych dla wychowawczyń przedszkoli) trwa 5 lat.

3. Studia nauczycielskie organizuje się dla absolwentów szkół średnich. Czas trwania nauki w studiach nauczycielskich określa Minister Oświaty.

Art. 33. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych), którym podlegają szkoły wyższe, określają w porozumieniu z Ministrem Oświaty warunki, jakim powinno odpowiadać kształcenie nauczycieli i wychowawców w szkołach wyższych im podległych.

Art. 34. 1. Nauczycielami i wychowawcami mogą być osoby mające odpowiednie kwalifikacje naukowe, zawodowe, pedagogiczne, moralne, ideowe i fizyczne, określone przez Ministra Oświaty w drodze rozporządzenia.

2. Minister Oświaty określi również zasady zatrudniania w charakterze nauczycieli osób posiadających odpowiednie przygotowanie naukowe lub zawodowe, a nie mających kwalifikacji pedagogicznych.

3. Minister Oświaty organizuje doskonalenie zawodowe nauczycieli i wychowawców oraz ustala jego formy i zakres.

Rozdział III.

Zarządzanie szkołami i placówkami oświatowo-wychowawczymi.

Art. 35. 1. Sprawy kształcenia i wychowania należą do zakresu działania Ministra Oświaty.

2. Minister Oświaty kieruje bezpośrednio lub za pośrednictwem organów administracji szkolnej prezydium rad narodowych kształceniem i wychowaniem, z wyłączeniem spraw objętych ustawą o szkołach wyższych.

3. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia, jakie szkoły i placówki oświatowe, wychowawcze i opiekuńczo-wychowawcze mogą być prowadzone przez innych ministrów i kierowników urzędów centralnych oraz podległe im organy.

Art. 36. 1. Szkoły i inne placówki kształcenia artystycznego prowadzi Minister Kultury i Sztuki bezpośrednio lub za pośrednictwem organów kultury prezydów rad narodowych.

2. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady organizacji kształcenia i wychowania w szkołach i innych placówkach kształcenia artystycznego.

3. Zakres uprawnień Ministra Oświaty w stosunku do szkół i innych placówek kształcenia artystycznego określa art. 37 ust. 4.

Art. 37. 1. Minister Oświaty ustala programy nauczania i wychowania, zatwierdza podręczniki i pomoce naukowe oraz określa zasady funkcjonowania wszelkich typów szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych.

2. Minister Oświaty określa:

- 1) warunki przyjmowania uczniów i przechodzenia z jednych typów szkół do drugich,
- 2) zasady tworzenia sieci szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych,
- 3) normy zaopatrzenia szkół w pomoce naukowe,
- 4) nomenklaturę zawodów i specjalności, do których przygotowują szkoły zawodowe,
- 5) zasady przyznawania stypendiów i korzystania z opieki wychowawczej w szkołach, z internatów i innych placówek opiekuńczo-wychowawczych,
- 6) zasady przeprowadzania egzaminów,
- 7) zasady przyznawania tytułów i dyplomów stwierdzających kwalifikacje uzyskane po ukończeniu szkół.

3. Minister Oświaty może dla celów eksperymentalnych ustalić szczególne zasady organizowania szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych.

4. W stosunku do szkół prowadzonych przez innych ministrów uprawnienia przewidziane w ust. 1 i 2 oraz w art. 34 i art. 35 ust. 2 przysługują właściwym ministrom, którzy wykonują je w porozumieniu z Ministrem Oświaty.

Art. 38. Rady narodowe:

- 1) kierują na swoim terenie działalnością podporządkowanych im szkół i innych placówek oświatowo-wychowawczych,
- 2) zakładają szkoły i inne placówki oświatowe, wychowawcze i opiekuńczo-wychowawcze, zapewniają im lokale i wyposażenie w pomoce naukowe, narzędzia, meble i sprzęt oraz potrzebne środki finansowe i materialne,
- 3) zapewniają warunki mieszkaniowe i świadczenia nauczycielom i innym pracownikom szkół, na zasadach i w zakresie ustalonym szczególnymi przepisami.

Art. 39. 1. Szkoły, placówki oświatowe, wychowawcze, opiekuńczo-wychowawcze i inne zakłady lub placówki szkolące mogą być prowadzone przez organizacje zawodowe, młodzieżowe, instytucje społeczne oraz inne organizacje i instytucje, osoby prawne lub fizyczne, tylko za zezwoleniem Ministra Oświaty, na określonych przez niego zasadach i warunkach i pod jego nadzorem.

2. Wszelka pozaszkolna działalność oświatowa i wychowawcza oraz inne formy pracy z dziećmi i młodzieżą podlegają nadzorowi Ministra Oświaty, który może ustalać zasady i warunki prowadzenia tej działalności lub pracy.

3. Udzielając zezwolenia przewidzianego w ust. 1 organizacjom lub instytucjom o charakterze wyznaniowym, Minister Oświaty może zwolnić od wymogów ustalonych w art. 2.

Rozdział IV.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 40. 1. Minister Oświaty określi sposób i terminy:

- 1) reorganizacji istniejących obecnie szkół podstawowych w myśl przepisów ustawy,
 - 2) dostosowania nauczania i wychowania we wszystkich szkołach i placówkach do zmian wynikających z ustawy.
2. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Ministrem Oświaty określą sposób i terminy dostosowania nauczania i wychowania w szkołach i placówkach im podległych do zmian wynikających z ustawy.

Art. 41. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia zasady organizowania praktycznej nauki zawodu i praktyk zawodowych dla uczniów szkół zawodowych, jak również organizowania zajęć praktycznych w zakładach pracy dla uczniów szkół ogólnokształcących.

Art. 42. Ustawa nie odnosi się do szkół wyższych.

Art. 43. W dekrete z dnia 23 marca 1956 r. o obowiązku szkolnym (Dz. U. Nr 9, poz. 52) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wyraz „siedmiu” zastępuje się wyrazem „ośmiu”,
- 2) w art. 3 ust. 1 wyraz „siedmiu” zastępuje się wyrazem „ośmiu”,
- 3) w art. 3 ust. 2 liczbę „14” zastępuje się liczbą „15”,
- 4) w art. 4 ust. 3 wyrazy „od 14 do 16 lat” zastępuje się wyrazami „od 15 do 17 lat”,
- 5) w art. 5 ust. 2 liczbę „VII” zastępuje się liczbą „VIII”,
- 6) w art. 9 ust. 2 pkt 1 liczbę „14” zastępuje się liczbą „15”, wyrazy „od 14 do 16” zastępuje się wyrazami „od 15 do 17”, a liczbę „7” liczbą „8”.

Art. 44. Przepisy art. 10 dekretu z dnia 23 marca 1956 r. o obowiązku szkolnym (Dz. U. Nr 9, poz. 52) będą miały odpowiednie zastosowanie w przypadku wyjania przez Radę Ministrów rozporządzenia przewidzianego w art. 15 niniejszej ustawy.

Art. 45. W ustawie z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2, 6 ust. 3, 13 ust. 1 i 4, 15 i 27 liczbę „14” zastępuje się liczbą „15”,
- 2) w art. 11 ust. 1 i 2 oraz w art. 12 ust. 2 liczbę „7” zastępuje się liczbą „8”,
- 3) w art. 12 ust. 1 dodaje się zdanie o następującym brzmieniu: „Jeżeli młodociany nie zakończył nauki zawodu przewidzianej w art. 4 ust. 1 do ukończenia 18 lat życia, obowiązek dokończenia się jego może być przedłużony nie więcej niż o 1 rok, o ile dokończenie dotyczy obranego zawodu.”

Art. 46. Przepisy art. 43 dotyczące obowiązku szkolnego oraz przepisy art. 45 dotyczące nauki zawodu, przyuczania do określonej pracy i warunków zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy będą stosowane w miarę realizacji reformy szkół podstawowych w trybie określonym w art. 40.

Art. 47. 1. Tracą moc wszystkie przepisy w zakresie uregulowanym ustawą, a w szczególności:

- 1) ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. Nr 18, poz. 143 z późniejszymi zmianami),
- 2) ustawa z dnia 17 lutego 1922 r. o budowie publicznych szkół powszechnych (Dz. U. Nr 18, poz. 144 z późniejszymi zmianami),

- 3) ustawa z dnia 29 marca 1937 r. o zakładaniu i utrzymaniu publicznych szkół dokształcających zawodowych (Dz. U. Nr 24, poz. 152 z późniejszymi zmianami),
 - 4) ustawa z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. Nr 38, poz. 389 z późniejszymi zmianami),
 - 5) ustawa z dnia 11 marca 1932 r. o prywatnych szkołach oraz zakładach naukowych i wychowawczych (Dz. U. Nr 33, poz. 343 z późniejszymi zmianami),
 - 6) dekret z dnia 23 listopada 1945 r. o organizacji szkolnictwa w okresie przejściowym (Dz. U. z 1946 r. Nr 2, poz. 9),
 - 7) dekret z dnia 16 września 1953 r. o szkolnictwie artystycznym (Dz. U. Nr 43, poz. 212),
 - 8) dekret z dnia 26 października 1950 r. o szkolnictwie rolniczym (Dz. U. Nr 49, poz. 441),
 - 9) ustawa z dnia 10 września 1956 r. o przejęciu szkolnictwa zawodowego przez Ministra Oświaty (Dz. U. Nr 41, poz. 186),
 - 10) ustawa z dnia 26 września 1922 r. dotycząca kwalifikacji zawodowych do nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminariach nauczycielskich państwowych i prywatnych (Dz. U. z 1924 r. Nr 92, poz. 864 z późniejszymi zmianami),
 - 11) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych (Dz. U. Nr 28, poz. 258 z późniejszymi zmianami),
 - 12) dekret z dnia 9 kwietnia 1946 r. o kwalifikacjach zawodowych nauczycieli szkół powszechnych w okresie powojennym (Dz. U. Nr 19, poz. 132 z późniejszymi zmianami),
 - 13) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 października 1932 r. o kwalifikacjach zawodowych do nauczania w szkołach i na kursach zawodowych (Dz. U. Nr 91, poz. 774 z późniejszymi zmianami),
 - 14) rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o kwalifikacjach zawodowych wychowawczyń przedszkoli (Dz. U. Nr 85, poz. 645).
2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych obowiązują przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z ustawy.

Art. 48. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

161

USTAWA

z dnia 15 lipca 1961 r.

zmieniająca ustawę z dnia 13 lipca 1957 r. o zmianie dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw, związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym.

Art. 1. W ustawie z dnia 13 lipca 1957 r. o zmianie dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym (Dz. U. Nr 39, poz. 174) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Gospodarstwa rolne i działki określone w art. 15 ust. 1 dekretu z dnia 18 kwietnia 1955 r. o uwłaszczeniu i o uregulowaniu innych spraw związanych z reformą rolną i osadnictwem rolnym (Dz. U. z 1959 r. Nr 14, poz. 78), jeżeli zostały opuszczone przez właściciela po dniu 28 kwietnia 1955 r., oraz wszelkie inne gospodarstwa rolne opuszczone przez właścicieli mogą być przejęte na własność Państwa bez odszkodowania i w stanie wolnym od obciążeń, z wyjątkiem służebności gruntowych, których utrzymanie uznane zostanie za niezbędne.

2. O przejęciu gospodarstwa rolnego lub działki na własność Państwa oraz o utrzymaniu ciężących na tym gospodarstwie rolnym lub działce służebności gruntowych orzeka właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej (rady narodowej miasta stanowiącego powiat miejski, dzielnicowej rady narodowej miasta wyłączonego z województwa).

3. Rada Ministrów w drodze rozporządzenia:

- 1) ustali warunki, w jakich gospodarstwa rolne (działki) uważane są za opuszczone przez właściciela, i tryb ujawniania w księgach wieczystych przejęcia tych nieruchomości na własność Państwa,
- 2) określi zobowiązania podatkowe i inne zobowiązania właścicieli przejętych na własność Państwa gospodarstw rolnych (działek) wobec Skarbu Państwa i instytucji państwowych podlegające umorzeniu i tryb postępowania w tych sprawach,
- 3) określi odpowiedzialność właściciela za zniszczenia i ubytki stwierdzone w przejętym na własność Państwa gospodarstwie rolnym (działce), jeżeli nabyte ono zostało przez dotychczasowego właściciela na podstawie przepisów o przeprowadzeniu reformy rolnej lub o osadnictwie.”

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

162

USTAWA

z dnia 15 lipca 1961 r.

o obowiązku udokumentowania pochodzenia materiałów użytych na cele budownictwa nie uspołecznionego.

Art. 1. 1. Osoba fizyczna lub prawna nie będąca jednostką gospodarki uspołecznionej, prowadząca budowę, nadbudowę, przebudowę lub rozbudowę domu mieszkalnego lub innej budowli, obowiązana jest posiadać pisemne dowody le-

galnego nabycia lub uzyskania materiałów budowlanych przeznaczonych lub użytych do tej budowy i przechowywać je przez okres od chwili nabycia lub uzyskania tych materiałów do upływu 3 lat po zakończeniu budowy.